

JANNE PARVIAINEN

MURTUMIA

SUISTO

JANNE PARVIAINEN

MURTUMIA

SUISTO

Kiitos: Ona, Eeli, Miska, Isla, äiti ja isä, Jani, Pekka, Hannu, Kari, Lauri, Jukka, Jenni, Kirsi, Juha, Jussi, Athanasialle kiitos kannustuksesta tähän projektiin, Suomen sarjakuvaseura, Sarjakuvantekijät ry, Kukunor, Vihdin kuvataidekoulun porukka, Kemin sarjakuvakilpailu joka toimi innoittajana moneen tämän teoksen tarinaan.

© 2023 Janne Parviainen

© 2023 SUISTO BOOKS

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4267-9

Kaikki vaikuttaa kaikkeen.

90-luvun alkupuolella markka oli vahvana suhteessa dollariin, joten isoveljeni oivalluksesta teimme yhteistilauksen yhdysvaltalaisesta taiteen tavaratalosta Jerry's Artaramasta.

Hän tilasi maaliruiskun maaleineen, minä unelmieni puuvärisetin Spectracolor-kyniä, 150 väriä upeassa, pehmustetussa laatikossa. Samassa vahvan markan huumassa kulutin loput säästöni kolmen vuoden tilaukseen Heavy Metal -lehteä, jota olin aiemmin tilannut yhden kappaleen hiirenkorville selatun Kukunorin postimyyntikatalogin kautta.

Kuten taiteessa monesti, taiteilijan tekniikkaan vaikuttaa vahvasti ne materiaalit, mitä milläkin hetkellä sattuu olemaan käsillä. Aiemmissa sarjakuvayritelmissäni olin tuskaillut värittämisen kanssa vesiväreillä, jotka eivät suostuneet käyttäytymään kuten halusin ja jotka kaiken lisäksi sotkivat tussiviivat ja kupruttivat paperit kuivuttuaan. Kun yhdistin uudet, pehmeän vahaiset puuvärit äitini taideharrastuksesta jääneisiin kuiva -ja öljypastelleihin, tunsin löytäneeni jotain omaa ja toimivaa.

Heavy Metal -lehden tarinoiden taidokkaat värimaailmat ja kirjastosta löytämäni Miguelanxo Pradon sarjakuvien herkäät pastellisävyiset tarinat rakkaudesta ja sen puutteesta iskivät tajuntaani ja halusin yrittää jotain samankaltaista. Vuosien saatossa näitä tarinoita kertyi lisää ja tekniikkani kehittyi. Nuoruuden itsevarmuudella lähetin jokaisen uuden sarjakuvani Heavy Metal-lehden toimitukseen ja ajan myötä kokonaan printattuihin vakiohylkäyskirjeisiin alkoi tulla käsinkirjoitettuja kommentteja ja viimeisenä jopa itse Jodorowskyn allekirjoitus ja kommentti "Looks great, but not quite what we're looking for".

Taidekouluun päästyäni kiinnostukseni sarjakuviin alkoi pikkuhiljaa siirtyä maalaustaiteeseen ja kirjat tuntuivat syrjäyttäneen sarjakuvien lukemisen. Suurella intohimolla piirtämäni tarinat unohtuivat kuljetuslaukuun kaapin perälle. Mutta aika kului, työskentelin vuosia öljyvärimaalarina, joka sattuman kautta muuttui valomaalausvalokuvaukseksi, joka puolestaan muuttui uuden sattuman kautta valoinstallaatioiksi, joita piirrän valomaalausvalokuvii keksimälläni tyyllillä. On hyvä, että taide elää ja sen antaa muuttaa muotoaan sen mukaan mikä sinua itseä milläkin hetkellä puhuttelee. Kuinka taide muuten voisi olla totta, jollei se tulisi suoraan sydäimestä? Eräänä unettomana yönä loppuvuonna 2014 koin, että on aika palata tekemään sarjakuvaa ja tuo sydämen palo jatkuu edelleen.

Olen aina pitänyt nuoruuden tarinoideni piirustustyylistä, josta näkee kuinka olen työntänyt jokaikisen tunteeni säikeen paperille kaipuutani kuvatakseni. Kun nyt vuosien jälkeen selailin originaaleja, tunsin että olisi sääli jättää ne ikuisiksi ajoiksi kaappiin pölyttymään vain sen takia, että nuoren minäni dialogi oli kömpelöä ja hyvin monesti kääntyi naiiviuden puolelle. Otin haasteen vastaan ja käsikirjoitin teokset uudelleen nykyisen, toivottavasti järkevämmän, ajatusmaailmani kautta. Nuorena minusta tuntui, että taistelin tunteideni kanssa kuin kosken riepoittelemana ja nyt vanhempana tätä taistelua pystyy katsomaan jo hieman analyttisemmin rannalta käsin. Tästä rinnakkainasettelusta innostuin tässä projektissa eniten, antaen nuoren minäni räiskiä kuvitukseen kaikki tuo kaipaus, ahdistus ja luomisen vimma, vetää syvään henkeä 20 vuotta, asettua pöydän ääreen ja katsoa mitä sanottavaa minulla on.

Moni teoksen tarina sivuaa paniikkihäiriötä, johon sairastuin 90-luvun lopulla ja joka on edelleen osa minua. Olen raivannut tuolle kutsumattomalle vieraalle oman huoneen aivojeni sopukkaan, jossa se nykyään tyytyy lueskelemaan venäläisiä klassikkoja lukulampun valossa, mutta josta se edelleen aina muistaa ovelta huikkailla kuulumisia, välillä lyhyesti, välillä pidempään. Se tälle alivuokralaiselleni annettakoon kunniaksi, että paniikkihäiriö oli minun Fenix-lintuni, joka pakotti kasvamaan ujusta rohkeaksi, introvertistä ekstrovertiksi ja kasasi minusta sen joka olen nyt.

NAHNTAKEI

TUM RUCK

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

201

202

203

204

205

206

207

208

209

210

211

212

213

214

215

216

217

218

219

220

221

222

223

224

225

226

227

228

229

230

231

232

233

234

235

236

237

238

239

240

241

242

243

244

245

246

247

248

249

250

251

252

253

254

255

256

257

258

259

260

261

262

263

264

265

266

267

268

269

270

271

272

273

274

275

276

277

278

279

280

281

282

283

284

285

286

287

288

289

290

291

292

293

294

295

296

297

298

299

300

301

302

303

304

305

306

307

308

309

310

311

312

313

314

315

316

317

318

319

320

321

322

323

324

325

326

327

328

329

330

331

332

333

334

335

336

337

338

339

340

341

342

343

344

345

346

347

348

349

350

351

352

353

354

355

356

357

358

359

360

361

362

363

364

365

366

367

368

369

370

371

372

373

374

375

376

377

378

379

380

381

382

383

384

385

386

387

388

389

390

391

392

393

394

395

396

397

398

399

400

401

402

403

404

405

406

407

408

409

410

411

412

413

414

415

416

417

418

419

420

421

422

423

424

425

426

427

428

429

430

431

432

433

434

435

436

437

438

439

440

441

442

443

444

445

446

447

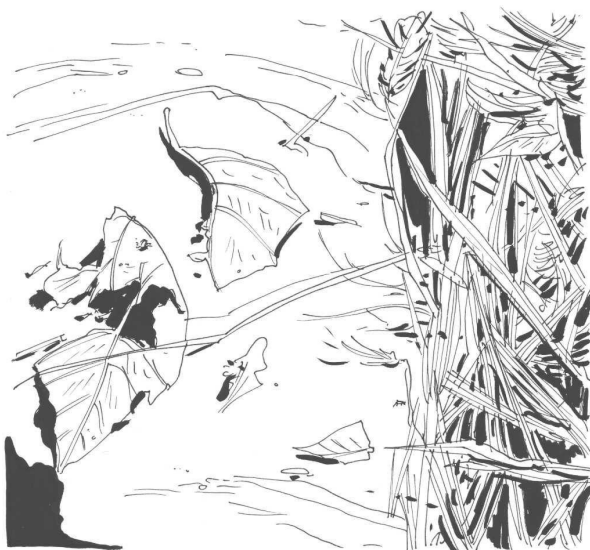
448

449

450

451

**MY EYES ARE BLINDED
BY THE SUN
1998**

VALOMERKKI

SUN KAVERIT
TAISI JO LÄHTEÄ

OLI KIVAA
JUTELLA...

MENNÄÄNKÖ
SAMAA MATKAA?

MUSTA ON
ROMANTTISTA KUN
MIES AUTTAA
TAKIN PÄÄLLE

MÄ TAIDAN
OLLA VÄHÄN
VANHANAIKAINEN

Murtumia esittelee kymmenen Janne Parviaisen 16 – 23 vuotiaana piirtämää sarjakuvanovellia, jotka ovat saaneet taiteilijalta tähän teokseen uuden käsittelyn kaksikymmentä vuotta alkuperäisen valmistumisensa jälkeen. Nuoruuden palava rakkauden kaipuu ja tunteikas piirrosjälki saavat vastaparikseen harkitumman, illuusioista karsiutuneen aikuisen näkökulman.

Lisäksi teoksessa esitellään valomaalausvalokuvista rakennettu sarjakuvatribuutti Depeche Moden klassikkokappaleelle In Your Room, sekä Parviaisen kunnianosoitus luonnonsuojelun pioneerille John Muirille.

